

Boris Ondreička pre Martina Vongreja, december 2018

Martin Vongrej kreslí generatívne siete ciest spätnej väzby z vonkajšej fakticity do vnútornej fakticity >><< z vnútornej fakticity do vonkajšej fakticity. Vice-versa, a späť. Prenikajú obalmi, schránkami, stenami, tkaninami, tkanivami... a oscilujú medzi sebou. Je to dynamický kompilát toho, čo tam je, čo by tam mohlo a má byť, čo chceme a čo by sme (iba) chceli, čo tam musí byť a čo tam bude. Týmito kvázi energetickými prúdmi necháva jednotlivé častice (proto-bunky, pseudo-irity a para-atractory) sa zmršťovať, vymršťovať a fraktalizovať, prúdiť obojstranne, aktívne všestranne (ako mikrovlnka). Metabolické toky polymorfných zhlukov jednotlivých častíc (v zmysle antropofagickým nerozlíšením medzi minerálom, rastlinou a živočíchom) môžeme sledovať. Môžeme sa ich dotýkať, merať. Môžeme ich nechať tiecť skrz nás a priestor medzi je všetko len nie prázdny.

Martin analyticky rozkladá (rotujúci) subjekt svojho záujmu (...kozmos, čo je ((len)) archaickým označením ((túžby po)) poriadku). Celostnostnú sieť (schém uvažovaných zákonitostí, metonymií, synekdochii) však zhustuje natoľko, až "ho" do nej smie položiť (zavesiť) bez (ontologickej) obavy, že sa stratí. Jedna niť je slabá, ale milión tých istých (synapsií) je nepremožiteľný. To je, aj keď banálne, predsa len platné poredie vymanené z esteticko-morálnych štandard — je základom aj fašizmu.

Že *Martin* nevytvára naozajstné energetické vlny? Aj študenti sú skúšaní z (neobsiahnutelného) vesmíru iba podľa jeho (mobilných) modelov. A modely (jazyk) priamo produkujú psycho-somatické asociácie a ich spätne väzby voči súcnu. Spätne väzba sa zjavuje, ak existuje činná slučka medzi vstupom a výstupom, rezonančnými frekvenciami jednotlivých častíc, vibráciami zúčastnených. Spätne väzba funguje len v špecifických podmienkach priestoru daného, teda, presnejšie, postavenia a smerovania (subjektu a iných častíc) v celej tejto diskotickej komplexite. Ak sú všetky články (aj intervaly, trvania) synchronne v určitom momente, môže nastať oscilácia, vedomie >> svedomie, konverzácia. Konverzácia (konverzia) je zvláštne slovo. Obsahuje aj pre- (kon-) aj -proti (-verz), spolu, v jednom, v tom istom, vice-versa, recyklácia, transfigurácia a reinkarnácia. Takže o/proti- nie vždy znamená odpor. Je to iba pozeranie sa z očí do očí, a späť. Bez pozorovania mimického rozmeru reči nemusíme vôbec pochopiť, o čom sa vraví. A ani kritický nie vždy znamená odmietnutie. To všetko môže byť láskavé, láskyplné.

Už len jedna-jediná cesta spätnej väzby je náročná — lebo vyžaduje návrat. Nielen uspokojivý zvyšok energie a motiváciu, že to vôbec má zmysel ísť, aj keď niet, o čo stáť, v bode / v diere, kde sa nachádzate, ale aj zostatok (čakajúceho) miesta domova, bazálne sucho a kritické teplo, späť, spať. Aj pre *Martina* je to ťažké, lebo ani toto nie je miesto / mesto pre mladých. Žiadni bratia. Žiadna sláva. Tu sa aj mnoho mladých k mladým správa ako starí.

Martina neprestávam pozorovať už desiatym rokom. Zdieľame viacero obsahových i formálnych tradícií, obsahov. Umenie je konštrukciou významu / of The Meaning. Samota by sa s ním mala dať prekonať.

A možno, skrátka, nie je dobré, aby zmyslom umenia bola cesta (trip), ale práve domov.

Boris Ondreička for Martin Vongrej, December 2018

Martin Vongrej draws generative networks of methods of feedback from external factuality into internal fictitiousness >><< from internal factuality into external fictitiousness. Vice-versa and back. They penetrate through covers, cases, walls, fabrics, tissues...and oscillate with each other. It is a dynamic compilation of what is there, what could and what should be there, what we want and what we (only) would like there, what has to be there and what will be. He lets these individual particles (proto-cells, pseudo-irritants and para-attractors) to contract, expel and fractalize, flow in both directions, broadly active (as a microwave) through these quasi-energy currents. We can observe metabolic currents of polymorph clusters of individual particles (in terms of anthropophagous indistinction between a mineral, vegetable and animal). We can touch them, measure them. We can let them flow all through us and the space between is everything but empty.

Martin analytically decomposes the (rotating) subject of his interest (...cosmos, what is ((only)) an archaic term for ((desire for)) order). However, he condensates the holistic network (of schemes of patterns under consideration, metonymies, synecdoches) in such a way, that he may put (hang) “this subject” into it without any (ontological) doubt that it would become lost. One thread is weak but million of the same (synapses) are invincible. That is, even though it is banal, yet a valid proverb set free from aesthetic and moral standards – it is as well the fundament of fascism.

Thought that *Martin* does not create any real energy waves? Students, as well, are tested from (ungraspable) space only compared to its (mobile) models. And models (language) directly produce psychosomatic associations and their feedback towards being. Feedback appears, if there an active loop exists between input and output, between resonance frequencies of individual particles, vibrations of those concerned. Feedback works only under specific conditions of the space given, and thus more articulate, under conditions of position and direction (of the subject and other particles) in this entire discotic complexity. If all the segments (intervals, duration, too) are synchronous at some point, then oscillation consciousness >> conscience, conversation, may occur. Conversation (conversion) is an extraordinary word. It contains for- (con-) and – against (cons/-vers), together, in one, in the same, vice-versa, recycling, transfiguration and reincarnation. In this way, against does not always mean opposition. It is only looking into each other's eyes and backwards. Without observing the mimicking dimension of speech, we may hardly even understand what is being said. Being critical does not always mean rejecting. All that can be kind, loving.

Only that one-sole manner of feedback is challenging – because it involves getting back. Not only the satisfying remaining energy and motivation; that it makes sense to continue, even though there is nothing to care about, at the point/in the hole where you are stuck, but also the rest of (waiting) place of home, the basal dryness and critical warmth, back, to sleep. For *Martin*, it is difficult, too, because not even this is the place/city for the young. No brothers. No fame. Here, many of the young behave like old men toward the young.

I have been following *Martin* for 10 years. We share several content-wise and formal traditions, contents. Art is the construction of meaning/ of The Meaning. It should be able to overcome loneliness.

And perhaps it is not desirable that the meaning of art be the journey (trip), it should be the home instead.

Translation: Jarmila Mejia